

Aanbevelingen van jongeren

Praat met ons over de rol van de telefoon (want ik heb er zelf ook last van) maar ZONDER OORDEEL.

School of studie bestaat uit veel grote opdrachten die gewoon te veel lijken. Daardoor lijkt het vaak onmogelijk om het ooit af te krijgen dus geef ik op en maak ik het niet. Een advies dat kan werken is dat de docent de opdrachten in kleine makkelijk verteerbare blokjes verandert.

Betrek ons veel meer bij HOE we dingen kunnen leren. Misschien kunnen we daar af en toe samen naar kijken.

Het is heel fijn wanneer je bij een opdracht ook zelf mee kunt denken over de richting van een opdracht. Daardoor raak je meer gemotiveerd om er ook echt aan te werken. Wel is belangrijk dat de opdracht duidelijk is en er ook duidelijk wordt gemaakt wat er precies wordt verwacht van de student. Bijvoorbeeld een nakijklegenda waarbij je kan zien op welke punten er wordt nagekeken.

Veel studenten hebben last van Self Sabotage. Dat je jezelf verhindert tot progressie. Bijvoorbeeld loopholes vinden in je eigen regels, zodat je je er toch niet aan hoeft te houden. Het helpt als begeleiders dat weten en erover kunnen beginnen.

De band met je begeleider/docent bepaalt alles. Als ik een goede band met de begeleider heb, wil ik het ook voor diegene goed doen.

Eigenlijk zou tussendoor kleine checkmomentjes die echt meetellen beter werken, dat je dan feedback krijgt en dat dat meetelt voor je beoordeling. (Als het alleen feedback is, doe ik er eerlijk gezegd vaak niet zoveel mee.)

Het is ook wel echt goed om strak te zijn en je daar aan te houden, ik leer daar toch wel van.

Als er deadlines zijn, dan ook voor iedereen en dat het een consequentie heeft. Het is vaak zo dat als iemand dan toch niet alles af heeft, er uitzonderingen zijn. Dat motiveert mij niet om de deadline echt te halen.

Bij mijn SLB-er heb ik heel erg t gevoel dat zij een lijstje afwerkt. Het lijkt alsof ze snel naar oplossingen wil zodat het probleem weg is, maar zo leren we ook niet om dingen zelf op te lossen. Mij zelf laten denken maar de stappen wel begeleiden zou fijn zijn.

Waar mogelijk, dat de docent ook laat weten dat het ook goed is als je 5 van de 25 vragen hebt gemaakt, want iets doen is altijd beter dan het opgeven.

Dat je soms de keuze zou hebben een bepaalde opdracht of toets niet te doen, omdat je dan kan focussen op iets anders.

Het zou helpen als we vaker terugkrijgen waarom we iets doen en dat er na kleine stappen feedback komt. Zingeving en koppelen aan de praktijk zorgt voor een duidelijker beeld: 'Wat kan ik hier dan eigenlijk mee?'

Koppel kennis aan andere vakken, of aan een ander vak uit een eerder jaar, dan wordt het wat meer een totaalplaatje voor mij.

Als we eerst kijken naar 'wat weet je er al van' (voorkennis) sluit het vaak meer aan bij de kennis van de klas en dat motiveert.

Helaas is niet alles op school interessant, maar ik heb gemerkt dat als een docent het vak of onderwerp zelf wel interessant vindt, die energie aanstekelijk werkt waardoor ik wel motivatie krijg.

Als het niet goed loopt: maak het doel klein en concreet (niet: mijn studie halen, maar: een voldoende halen voor een bepaald vak, zodat ik volgende periode maximaal 1 herkansing heb).

Het grote probleem is echt vaak gebrek aan overzicht. Als je dan in gesprek gaat is een positieve houding fijn. Bijvoorbeeld: hoe kun je één stap verder komen?

We willen vaak echt wel! Maar er zijn zoveel verleidingen en het lukt vaak niet om die uit te zetten, en als ik dan zo'n berg voor me zie geef ik op..

